

VIMANORA i La Gal·lú

PURPLE
FASHES!

ja tinc el
número

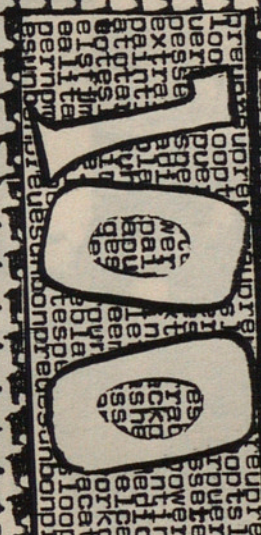
4

Umm !!

* FANZINE / EN CATALÀ *

• NÚMERO 4.

* Gener / Febrer 88 *

- Concentració de Saragossa.
- "Marianito on Acid".
- Dones Fantàstiques.
- Manfred Mann.
- This is the modern world.
- Notícies.
- Canley News.
- més sorpreses!!.

THE SUPREMES!

PRESENTACIÓ

-Aquest nº4 correspon al primer mes del 88. Cada vegada ens allunyem més dels nostres estimats 60's. I encara que anem sobrevivint a tanta mediocritat, el desig que algun científic boig (n'hi ha tants!) inventi la màquina del temps, es fa fort, molt fort....A través d'aquestes pàgines, i amb una línia que volem que sigui divertida, tot tractant temes diversos, ens disposem a esperar esdeveniments. Per exemple; la reposició a la TV de sèries tan interessants com "Bewitched" o "El fugitivo". Atenció també a TV3, que darrerament ens dóna sorpreses molt agradables (la nit de cap d'any va ser al·lucinant), i ens en pot donar moltes més. Un altre tema interessant (molt interessant) és el meeting modernista català. Tenim grups molt bons (potser els millors): Brighton 64, Cangüros, Kamenbert i Negativos; i gent molt apta per fer-se càrrec de l'organització. Ja veurem què passa....de moment des de Purple Flashes! el nostre suport més actiu.

-Cap al maig d'enguany, i per celebrar el vintè aniversari de la revolució juvenil a la Universitat de Paris, fóra bo muntar un esbojarrat party, en el qual menjarem un pastís de cireres, després d'haver devorat canapès de tortuga i d'haver begut molts litres de cóctel de paramecis. La data s'ho mereix!!

-Per aconseguir aquest invent, enviar-me fotografies dels Creation, regalar-me una entrada per a qualsevol concert de la Cavern, o bé per demanar-me la rigorosa invitació per a la festa del l'ag 88 (perdó, som al 88) podeu escriure a:

Lluís M. Soto i Armengol?

C/ Bailén, 55 ((03800)) Vilanova i la Geltrú.
(Barcelona)

-Aquest número està dedicat a Thyra Campbell, Honey Rider, Pamela Tiffin, Bonnie Parker, Grace Slick, i al EXPORT CLUB.

-Gràcies a Edu, Urri i Santi per la seva col·laboració.

VILANOVA
I LA
GELTRÚ

CERVEZA
EXPORT

*La cerveza para tomar
de muchos modos*

CERVEZAS
LA ZARAGOZANA

INTRO:

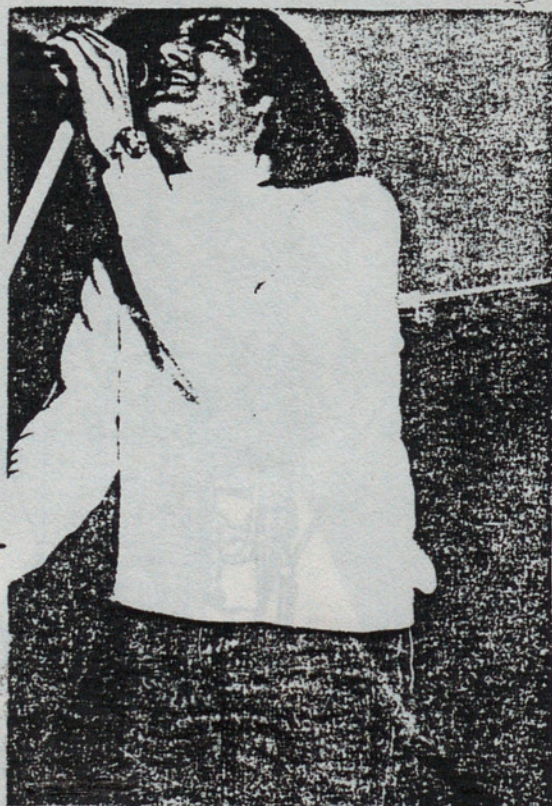
La concentració mod del gener va tenir un balanç molt positiu. La qualitat dels grups que van intervenir-hi està fora de dubte, i els preus a l'abast de tothom. La "Allnighter", es presentà com una prova de resistència; la nit de cap d'any, les hores de viatge i fins i tot la lera. nit de concentració es van notar...També vam trobar a faltar més R&B durant la "Allnighter", encara que és evident que el SOUL és ideal per ballar, hi havia moltes hores per complaure a tothom. L'ambient (fent petites excepcions) va ser inmillorable i ens va resultar molt fàcil fer molts amics. La cervesa saragossana va ser una agradable sorpresa i per uns dies ens va fer oblidar la nostra estimada DAMM S.A.. És una llàstima que les concentracions no durin dues setmanes! (encara que potser el cos no aguantaria...).

-La frase de la concentració: Keep on style!, és a dir, ballar descalç, fer "pogo", esquitxar cervesa a la gent que VOL veure l'actuació, jugar a rugby dins de la M-TRC amb una ampolla, robar bufandes del Barça i etc....

dia 1:

Los Furtivos Al grup d'Alagón li va ser encarregada la difícil feina d'obrir els concerts de la concentració. Malgrat la deplorable actuació d'un sector del públic (de Madrid, per ser més exactes), podem afirmar que se'n van sortir prou bé. En un principi, tret de l'esmentat sector del "públic", l'ambient era força agradable. Es veia que la gent tenia ganes de passar-s'ho bé. Cal dir que "Los Furtivos" són força coneguts a Saragossa, i això influí per tenir el públic de la seva banda. Ja, des del primer tema vam identificar de manera clara l'estil d'aquest grup aragonès: pur simple garatge (cosa que podríem endevinar per les llargues cabelleres del cantant i del guitarra rítmica).

El grup es compon de 2 guitarres, baix, bateria, i un magnífic cantant que (dintre de l'estil que practica) assumeix gran part de la personalitat del grup. La seva manera de cantar és sorprenent: combina udols i xiscles amb cançons bastant melòdiques, el resultat és una veu en l'estil trash nord-americà. Els guitarristes es van dedicar a complir, malgrat no ser uns instrumentistes brillants (potser és aquest aspecte el més verd del grup). Un cop millorada a les guitarres -sobretot riffs- el grup millorarà molt, tant en directe com en les possibles gravacions. La part rítmica es mostrarà molt segura i contundent. Sobretot el bateria (un espectacle digme de veure!), al qual les baquetes li queien sovint; i molts

ens preguntem com va arribar sencera la bateria fins al final de l'actuació. Pel que fa als temes, la majoria eren de composició pròpia (en la ja esmentada línia "garatgística"), dels quals cal destacar "Dr.Extraño", "Sólo por ti", "surfin' en el cementerio" i "Lulubelle". Temes frescos i espontanis. Com a versions, una molt original "Psycho", començada a cantar en castellà i amb música pròpia, per enllaçar-la després amb la versió clàssica dels Sonics; i "Strychnine" del mateix grup. Resumint, una bona actuació d'uns "Furtivos" que poden arribar molt lluny dins del món del garatge estatal, que va servir, per començar bé els tres dies totals de Saragossa. EDU.

Ja 2:

Miserables/Flechazos/Allnighter
(Miserables i Flechazos) i Allnighter per ballar hores i hores.

Els Miserables em van agradar molt. La bona impressió causada en l'actuació del Meeting 87, es va veure totalment confirmada. Els factors que més ens influeixen a l'hora de decidir-nos per ells com a grup interessant, són sobretot: la seva bona harmonia vocal (la veu de Héctor és increïble, i Víctor acaba d'arrodonir la feina), el bon domini dels instruments i el Swinging (London via Madrid) que ens recorda Small Faces. A més, Víctor ens sorprengué amb uns pantalons realment originals, amb un disseny de catifa persa, encara que eren massa amples. L'estètica

de la resta del grup, era simplement correcta. Per aquesta actuació era previst el debut de Chusta al teclat, però per no estar encara ben conjuntat amb la resta del grup, van decidir esperar una altra ocasió. Caldrà veure com s'hi afegeix l'orgue, perquè pot ser una incorporació molt interessant per un grup de les característiques dels Miserables.

És difícil destacar algun dels seus temes propis, ja que tots estan en una bona línia: "Flamingo", "The sweet", "Este lugar" i "Aquí estoy bien"-que em va recordar molt la pre-psicodèlia i els Stones '67-.

Les versions van estar molt ben escollides. Magnífica "Born to be wild" dels Steppenwolf (l'himne dels Hell's Angels), "I can't help thinking about me" de Davy Jones i un bis d'allò més excitant amb una de les millors cançons del primer treball de Pink Floyd/Syd Barrett "Lucifer Sam" i el tema que tots esperàvem (no falta en cap actuació dels Miserables!) "All or nothing" dels

Small Faces. Per acabar l'actuació van pujar a l'escenari alguns membres dels Sex Museum i van interpretar "Good times" dels Easybeats i "I can't explain". Aquests temes compartits amb els SEX, van significar el toc final per arrodonir una gran actuació (la cirera del pastís!!):

i ara Los Flechazos

Aquest grup de León eren desconeguts, per a nosaltres. A més, tocar després dels Miserables era tot un hàndicap. De tota manera, he de reconèixer que em van agradar bastant. Alex (veu i guitarra) animava constantment al públic, amb els seus moviments i la seva manera de cantar totalment negra. La base rítmica molt correcta, seguint els temes amb força. José amb l'harmònica (donant uns importants tocs de R'n'B) i fent veus era el complement perfecte d'Alex. En carvi, Elena al teclat (Farfisa), em va semblar molt apàtica, tot adoptant un segon pla gens adequat. Tan sols en un instrumental carregat de R'n'B l'orgue va estar a l'alçada de les circumstàncies. En la resta dels temes, les tecles em van semblar

poc imaginatives; ja que en un grup que només té una guitarra, hauria de treballar més sobre la melodia. Les lletres, en general molt bones. Pel que fa als temes propis jo destacaria sobretot "La reina del muelle" i "Viviendo en la era POP", les seves cançons més conegudes). Les versions són un altre punt fort del grup, i ho van demostrar així: "It took my baby home"-una de les meves preferides dels Kinks-, en la qual José es valluir amb l'harmònica, "Venus", "Understanding" dels Small Faces i en ell bis el clàssic soul "Land of 1000 dances" popularitzada per Wilson Pickett, EN la qual Alex no va necessitar carbó per fer una bona versió. També em va sorprendre molt, un original "Money (that's what i Want)" introduït per Alex d'una manera molt agressiva. Havíem tingut una actuació plena de soul, pop i R&B; un bon record dels Flechazos (encara que podia haver estat millor si....).

dia 3:

Potros/Sex Museum Gran expectació hi havia aquest darrer dia per veure i escoltar aquest grup madrileny, del qual ens arribaven molt bones referències, les quals van confirmar abasta-

ment. Los Potros ens van oferir un concert complert, amb un so compacte i treballat van demostrar que són uns grans instrumentistes. Els seus temes són frescos i potents alhora, aprofitant bastant bé la veu dels dos guitarristes: Eugenio i José Lanot (ex-SEX MUSEUM). És difícil enquadrar la seva música en un estil determinat; però queda molt clar que les seves influències venen sobretot del pop britànic de la meitat dels 60's (Swinging London) barrejada amb una línia més actual de nous grups americans (i espanyols).

De l'actuació hem de destacar que la majoria dels temes eren originals de Los Potros, tots ells de gran qualitat i amb bons arranjaments, coordinant molt bé les dues guitarres i el conjunt, engeneral. Van vibrar amb "Little girl", "Time of love", i amb la gran versió de "Try and stop me", en el més pur estil Creation.

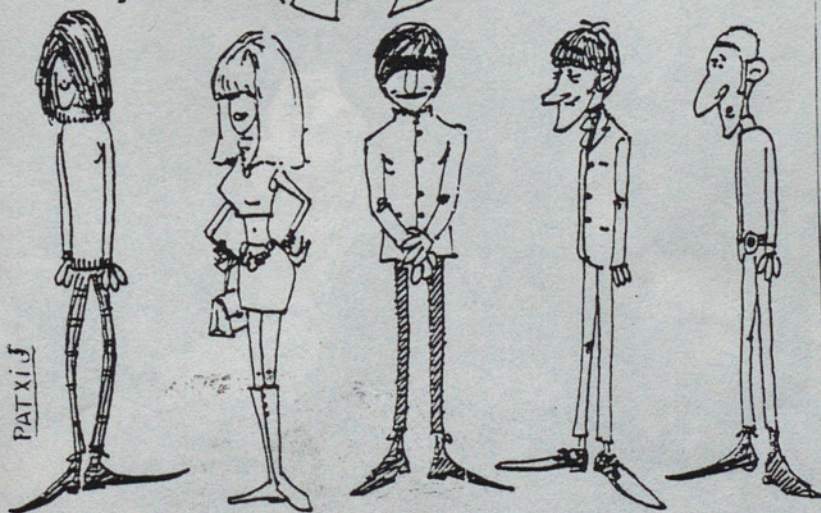
Hem de dir que l'ambient potser era massa fred al principi, però poc a poc la música dels Potros va aconseguir connectar amb el públic; arribant el punt màxim cap al final de l'actuació. El públic ja estava totalment preparat per rebre l'energia del Museu del Sexe....

dedicatories del disc s'ho valien
("Sex with Sex Museum"-Marta!-).

A high-contrast, black and white photograph of a crowded scene, likely a protest or rally. In the foreground, a man with a beard and a woman are visible. The background is filled with many people, some holding up their hands or flags. A sign in the upper left corner reads "EXPORT CLUB".

Aquesta vegada els Sex Museum so-
naven molt bé, (millor que a KGB,
a la presentació del disc a Barna)
fent compatibles duresa i netedat.
Fernando aconseguia un so ataba-
llador de la seva Rickenbaker, Mi-
guel cantava amb molta agressivi-
tat i fins i tot, va fer ús d'un
escaiot (!) per seguir el ritme
(també apareix en alguna cançó en
el disc), Marta, com sempre, feia
de l'estridència del seu orque-

SEX MUSEUM

PURPLE
FLASHES
A A
MENT

MARIANITO on acid

Los Furtivos són un grup d'Alagón (Saragossa), formats cap a finals de l'estiu del 86. Els seus components són: Esteban (17 anys) toca el baix, Oscar (22) es fa càrrec de la guitarra connectada al fuzz i fa veus, M.A. Barceló (20) s'en-carrega de llançar baquetes i també toca la bateria, M.A. Bernal és el guitarra de ritme i J.A. Bernal, veu, maraques i pandereta (són germans i tenen 20 i 22 anys). Llevat del bateria (de Saragossa capital), tots són d'Alagón.

La seva música està clarament inspirada en els 60's i és; de fet, un reflex de la música que sempre han escoltat, principalment garatge. En directe, van debutar el NOV-86 fent de teloners de Sex Museum, a la festa-aniversari del full informatiu GO NCW dels mods de Saragossa, obtenint bones crítiques. També han enregistrat un parell de temes a "Gangre española", LP recopilatori de bandes aragoneses produït per la SER, que ha d'aparèixer aviat al mercat.

A l'estiu del 87, Barceló marxar a la mili, i això (és evident) els ha fet perdre assaïjos, i en definitiva els ha impedit avançar. A partir de l'estiu d'enguany, amb la incorporació d'un teclista (amb un Vox del 67) i la tornada del bateria, el futur se'ls presenta molt bé i no dubtem que l'intentaran aprofitar.

Fel que fa a les seves influències, es declaren seguidors del R&B britànic dels 60's (Rolling Stones, Yardbirds, S.D. Group, Pretty Things, Them...), el Beat (els Mollies i els Beatles, sobretot), els grups americans (Love, B. Springfield, Byrds) tot el garatge de l'època (Standells, Squires, Haunted, Sonics, i molts més) i també el Soul, la psicodèlia, i la Velvet Underground, als que consideren un grup inclassificable i irrepetible. Encara que la música que més els agrada és la dels 60's; reconeixen també la qualitat de Chuck Berry, Link Wray i el "doo-wop" dels 50's, i Dr. Feelgood, Ramones, NY Dolls, Stooges, Jam als 70's. Els grups actuals que

reconeixen Los Furtivos com a influències, són els suecs i americans que també caminen per foscos garatges: Creeps, Nomads, Stomachmouths (Suècia), Fuzztones, Lyres, Chesterfield Kings (ee.uu.).

A Saragossa, van obrir els concerts de la 3ª concentració mod. Van agrair bastant, encara que se'ls va veure una mica verds. Les seves cançons són molt espontànies i destaquen per la seva originalitat, una "Psycho" made in Furtivos, "Marianito on acid" dedicada a un amic d'Alagón (de costums obvis), i "Surfin' en el cementerio". A continuació, una entrevista amb aquest grup-promesa, que amb un xic de sort pot ser una realitat molt aviat, dins del panorama garatge estatal.

NOTA: us oferim l'entrevista en versió original (i sense subtítols!).

PF!-¿Me gustaría saber vuestra opinión sobre la actuación de Zaragoza?.

Furtivos-Podía haber salido mejor. la gente estaba un poco apalancada.

Se notaba lo de nochevieja, el 1 de enero es la peor fecha del año. No obstante la cosa salió adelante y estamos satisfechos.

PF!-¿Influyó en vuestro ánimo el "numerito" de los de Madrid?.

-No. Los tíos se estaban portando de pena, pero tampoco tocábamos exclusivamente para ellos. Nos repatean los macarras y según parece (por el lamentable incidente que ocurrió después del concierto)

aquellos tíos parecían más unos ultras del Madrid, que unos mods. Lo que si nos influyó fue la avería del fuzz. Por culpa de esto tuvimos que tocar sin distorsión, pero bueno...

PF-¿Cómo se os ocurrió unir vuestra particular versión de Psycho con la de los Sonics?.

-En realidad son dos Psychos diferentes. Una es una canción nuestra con ese título, que no tiene nada que ver con la de los Sonics. La tocamos desde el principio. Como nos gustan mucho los Sonics, decidimos versionar su Psycho, y en plan detalle, unirlo a la nuestra. Tras algunas actuaciones, nos dimos cuenta que a la gente le gustaba la historia y no hemos dudado en seguir haciéndolo. Para nosotros las versiones, son aparte de canciones que nos gusta tocar, casi declaraciones de principios.

PF!-¿A qué público pretendéis llegar?.

-A ninguno en concreto, pero esta claro que preferimos gente enrollada como los Psychopunks o los Mods. En general, al que

le guste el R'n'R sucio, sin pretensiones y primitivo. Si alguien quiere ver virtuosismo, que vaya a un concierto de los U2, y se les molan las caras guapitas que se compren el disco del "negro" Jackson ése. La verdad es que nos gustaría que nuestro público fueran unas chicas buenísimas e histéricas, que nos arrojasen braguitas y sostenes al escenario. Pero, bueno... nos conformamos con la gente que ya te he nombrado. Estamos muy a gusto con ellos.

PF!-¿Qué grupos os interesan de la escena musical estatal?

-Bastantes. En nuestra propia tierra hay bandas cojonudas, como los Lágrimas de mermelada que van en una onda superpersonal, en plan Velvet Underground o Modern Lovers y son de lo mejor que hay en España. Los Sex Museum nos parecen los reyes de esta historia. Los Negativos son también muy buenos y tienen su personalidad. Nos gustan además, Agentes Secretos (esperamos su LP), Los Potros, Los Bumpers, Los del Trasmuro (garage sound de Huesca), Los Muertos (también de aquí), Los Flechazos, Los Ronaldos, y algunos más que los vapores etílicos nos impiden recordar en este momento. Ah!, los mejores de todos los tiempos; Cheyenes, Salvajes y Bohemios.

DR. EXTRAÑO

PF!-¿En el escenario de la M-TRO os vi muy pasivos, a excepción del cantante, siempre sóis así?

-Por lo general sí. Piensa que nuestra técnica instrumental deja bastante que desear. No somos unos virtuosos y no nos vamos a traumatizar por eso. Hemos actuado, por unas cosas o por otras, menos de lo que nos hubiera gustado y tenemos pocas tablas. Por cierto, el cantante se movió menos que de costumbre..

PF!-¿De quién son las letras?

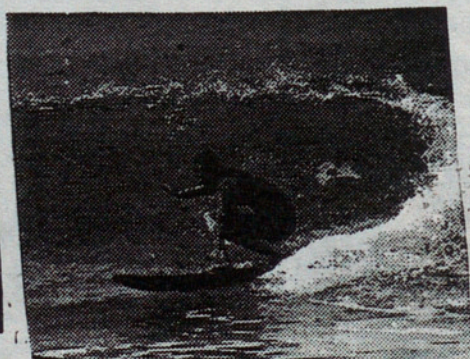
-Las letras las compone José Antonio, el cantante. En realidad, como te habrás dado cuenta, no tienen demasiada importancia. Son temas comunes y obvios. Pero que conste que somos unos teenagers llenos de acné, y estamos orgullosos de que no cuenten nada. Nos gusta el R'n'R, las chicas, la cerveza y las películas sangrientas.

PF!-¿Qué opináis de la moda garage-psicodelia?

-No está muy clara la cosa. En realidad esta moda hizo que en los programas "modernitos" de la radio sonase Sixties Sound a todas horas, y además podías conseguir camisas de paramecios hasta en el "Corte Inglés". Pero bueno, es una puta moda. Los enteradillos de turno despreciaban la historia porque era una moda, y gente que llevaba toda la vida con una postura consecuente, se veía metida en el mismo paquete con los modernos del momento, que compraban botines porque era lo que se llevaba. Ahora parece que la cosa remite, y esto está de puta madre, porque así solo quedará la gente que cree de verdad en esto.

AH!!!

pf!-¿A qué grupo os gustaría telonear?.

-A Rolling Stones '66. A los Nomads, A los Creeps, a los Chesterfield Kings...
hay demasiados!! De todas maneras estamos orgullosos de haber debutado
telonando a los Sex Museum.

PF!-Y para terminar, darne vuestra opinión sobre este cartel:

-Furtivos	-Creeps
-Negativos	-Chesterfield Kings
-Sex Museum	

-PARA CORRERSE DE GUSTO!! Lo malo sería el precio de la entrada...

—Seguirem informant sobre aquest grup. Maquetes, discos, etc. Fins aviat—

quan tot s'havia de descobrir.....

.....i la nit s'acabava massa ràpid!

14740

MANFRED MANN anys de r'n'b

A Londres a l'any 62, dos músics de jazz se senten atrets per la música de Bo Diddley, Jimmy Reed i Muddy Waters, entre d'altres; i decideixen formar un grup en el qual poder fer palesa la seva admiració vers el R&B negre. Aquests dos músics eren Mike Lubowitz (feia servir el pseudònim Manfred Mann) i Mike Hugg, el grup que acabaven de formar era The Mann-Hugg Blues Brothers. Manfred era un gran teclista, havia estudiat piano a Viena i havia conegut l'ambient musical de N.York on va prendre contacte amb el jazz. Mike tocava el vibràfon, coincidí amb Manfred en un grup poc important de jazz i així va néixer l'amistat que els duria a unir-se musicalment. Els Mann-Hugg Blues Band van recórrer els clubs de R&B amb aquesta formació: Manfred Mann (orgue), Mike Hugg (bateria), Tony Roberts (saxo), Dave Richmond (baix), Mike Vickers (guitarra, saxo i flauta) i Ian Fenby (trompeta). Més tard Paul Jones (veu i Harmònica) que havia cantat entre d'altres amb la banda d'Alexis Korner entrà al grup. La primera deserció de la banda va ser causada per la marxa de la secció de vent, la raó: la falta de guanyos.

El nom del grup fou canviat pel de M. Mann & the Manfreds (i després escurçat a Manfred Mann), després d'una suggerència de Kenneth Pitt, fitxat com a manager; el qual també els aconseguí un contracte amb HMV. El seu

single va ser publicat el juliol del 63 amb dos temes instrumentals "Why should we not" i "Brother Jack", que passà pràcticament desapercbut. El segon 45 rpm fou editat el novembre del mateix any i contenia un bon R&B de collita pròpia que es deia "Cook-a-hoop", i a la cara B una de les seves millors cançons: "Now you're needing me". Aquest single els va fer famosos i les possibilitats d'actuar foren més de les que podien complir. Dave Richmond marxà del grup, després de l'edició d'aquest senzill, per dedicar-se a ser músic d'estudi. Tom McGuinness (company de Jones a THUNDER ODIN & THE BIG SECRET) canviant la guitarra pel baix substitueix Richmond. Amb la formació estable enregistren el seu primer èxit, "54321"/"Without you" que arribà al número 4 de les llistes, passant a ser la sintonia del fabulós programa televisiu READY, STEADY, GO!. En aquest single R&B i pop són combinats de manera intel·ligent.

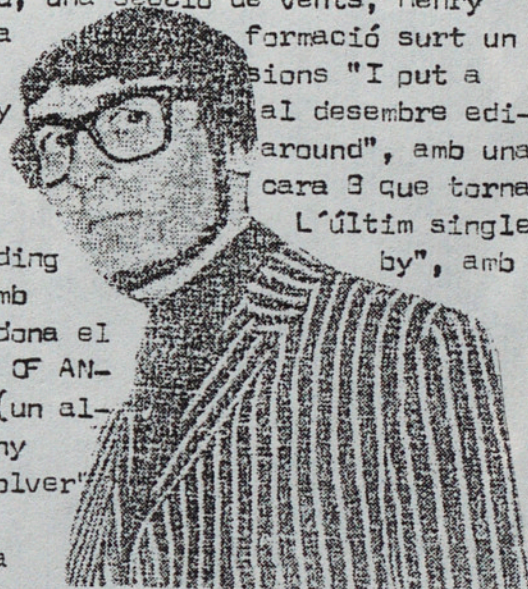
A partir d'aquest moment la fama del grup augmenta; en aquest aspecte influí molt (apart de la bona música que feien) la bona estètica dels components i, sobretot la imatge intel·lectual que donaven. L'abril del 64 apareix el 4rt. single, amb una línia bastant pop "Hubble Bubble" i "I'm your kingpin", en el qual

5 4 3 2 1

destaca la qualitat de la cara B. Al cap de poc temps apareix el primer LP que té com a títol "The five faces of M. Mann", una excepcional peça de R&B britànic que conté 8 versions i 5 temes propis. Cal escoltar amb atenció "Mr. Anello" (inst.) i "Don't ask me what I say". El seu primer "number one" va arribar l'agost del 64 amb "Do wah diddy diddy" (tema dels Exciters). El mèrit d'aquest single fou aconseguir ser nº1 als USA, cosa que no era gens fàcil. Després de l'estiu publiquen l'EP "Groovin' with M. Mann", disc que té com a temes-estrella "Groovin'" i "Can't believe it". Al 1965, editen el seu segon LP "Mann Made", una altra joia del R&B. El contingut està format (igual que al primer LP), per 8 versions i 5 temes propis. Les millors peces: "Really do believe" de Jones en una línia de pur R&B, "The abominable snowman" de VICKERS i "Rare Hugg" de MIKE HUGG (totes dues amb importants influències del jazz) i "LSD" de McGuinness. A partir d'aquest disc, tots els seus singles van arribar als llocs alts de les llistes d'èxits: "Sha la la"/"John Hardy", "Come tomorrow"/"What did I do wrong"-la cara B l'ocupa un blues- i "Oh no not my baby"/"What am I doing wrong"-molt bo el jazz-blues de la segona cara-.

Al nov.-66, hi ha més canvis en el grup; se'n va Vickers i el substitueix el baixista dels Bluesbreakers de John MAYALL, Jack Bruce; llavors McGuinness passà a tocar la guitarra. També incorporen de nou, una secció de vents, Henry Lowter (trompeta) i LYN Dobson (saxo). Amb aquesta formació surt un EP: "No living without loving" que inclou les versions "I put a spell on you" i "Let's go stoned". Per acabar l'any tenen el single "If you gotta go, go now" i "Stay around", amb una cara A de molta qualitat que arribà al nº2 i la cara B que torna al jazz. El seu contracte amb HMC acaba l'any 66. L'últim single by", amb que hi publiquen és "Bretty Flamingo"/"Youfe standing el qual van obtenir el seu segon nº1. Coincidint amb l'acabament de contracte amb HMC, Paul Jones abandona el grup. El substituí Mike D'Abo procedent de A BAND OF ANGELS. També marxà Jack Bruce als Cream de Clapton (un altre canvi i van...). El seu substitut fou l'alemany Klaus Voorman, dissenyador de la portada del "Revolver" dels Beatles.

Amb aquesta formació van fitxar per la Fontana (Phillips). Van seguir tenint èxits, per ex.: "Ha, HA said the clown" de Hugg (els Yardbirds la popularitzaren amb el nom de "Mr. You're a better man than I"), "My name is Jack" o "Mighty Quinn" de Dylan.

Llavors, Mann i Hugg, formen Manfred Mann Chapter Three fent jazz progressista, deixant totalment de banda el pop i allunyant-se de la comercialitat. L'any 72 es desfà M.M. Chapter Three i Manfred forma Manfred Mann's Earth Band. Deu anys després de la formació dels Mann-Hugg Blues Band, tot havia canviat molt (potser massa) i els Manfred Mann formaven ja part de la història. Una història carregada de música, de combinacions R&B/jazz, i sobretot de qualitat.

Five... Four,; Three...., Two..... ONE!!

RHYTHM & BLUES

DNES FANTÀSTIQUES

Segona Part

Tan sols una estona necessària per recórrer la figura de Twiggy. Sé que tindria prou amb dos minuts, per abraçar Audrey Hepburn, a la penombra. Potser mai deixaria de mirar les cames de Marilyn Monroe, si tingués la oportunitat. És ben cert que desitjaria estar a la platja tropical del Dr. No, amb Ursula Andress. Crec que, fins i tot, m'agradaria morir entre els braços de Mònica Vitti, després d'haver-la desarmat....

De moment, però, totno a la realitat, i m'estiro en una catifa persa al costat d'una noia que tampoc està gens malament. Una ampolla de licor fabricat pel diabòlic Mr. Smirnoff, el paisatge és molt fosc fora de la mansió i la nit és llarga....

Smirnoff

The Smirnoff Martini. A devilishly dry proposition.
Compared to Smirnoff, any other kind of "dry" is all wet.
Make a pact to have one tonight.

Smirnoff Vodka leaves you breathless

T'atreveixes?

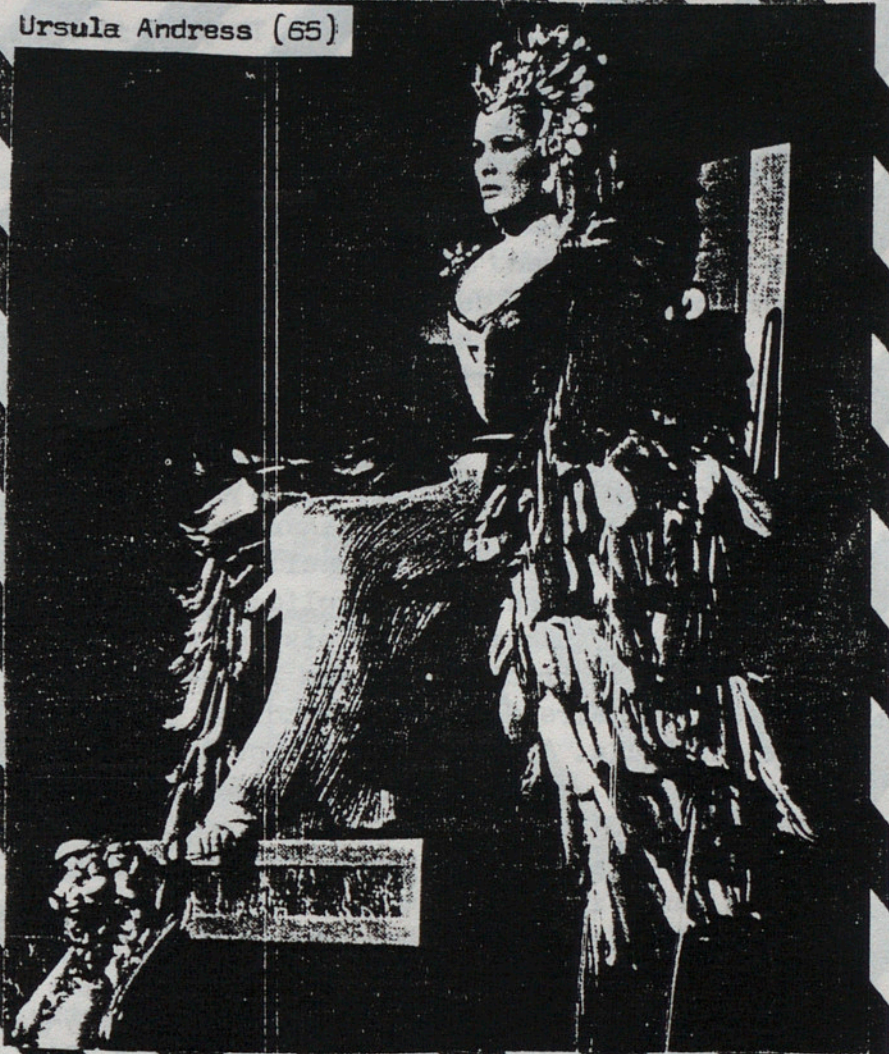
Altaira Morbius (56)

agente
007

contra
el doctor
NO

Ursula Andress (65)

Amedie Chebot

Barbarella (68)

THIS IS THE MODERN WORLD!

Ens ha arribat el nº10 d'aquest fanzine mod (rebutgen la paraula modzine, no sabem perquè), el qual és el penúltim com ells mateixos ens asseguren. Aquest fanZINE MOD de Madrid té coses realment interessants, i no dubtem en qualificar-lo de molt bo. El que passa és que existeix un rerafons ideològic que es fa molt difícil de pair. Pretenen anar en una línia molt purista(!) i es declaren en contra de les "desviacions"(?). M'explico: segons els de Manzanares, tan sols existeix una manera de ser mod ("estrictamente", són les seves paraules) i és gairebé un pecat escoltar garatge i psicodèlia. Ataquen directament la idea de "mod obert" i musicalment no van més enllà de R&B, Soul i Bluebeat (hi ha moltes més coses!). Contraris a tot allò que sigui català, alguna vegada han afirmat que és molt normal que al camp de Sarrià es vegin banderes espanyoles ("porqué se les critica?, es su bandera"). Mentre tothom critica les baralles sense motiu i les tibantors amb altres moviments, ells pensen això: "¡Qué preciosa pelea en Lloret!".....

Passem a comentar el contingut d'aquest núm. deu, deixant de banda opinions sobre el pensament del seu editor (més val així!).

Nº10

Per començar, trobem un editorial-panflet, del qual hi ha molt poca cosa que es pugui aprofitar; tan sols el comentari de les actuacions que van veure a Londres (sobretot Steve Marriott) i una reproducció pop d'una xapa de Coca-cola. Després el relat d'un viatge en scooter: 8000Kms. en una Vespa 150 (evidentment, aquí hi ha de tot!). La concentració de Lloret/Barcelona, es veu criticada durament per Manzanares →

MANZANARES

FANZINE PARA MODS

Segons ells: la organització va ser caòtica (NOT IN PROGRAM), els preus cars, poca qualitat musical, i si el "Smart dress" s'hagués imposat ni els organitzadors haurien pogut entrar a les festes (aquest tio delira!). A continuació, trobem un magnífic relat de Tom Wolfe "Underground de mediodía", amb unes il·lustracions, també excel·lents. (Qui pugués passar l'hora del dinar al Tiles!). Aquest número el tanca un reportatge sobre música jamaicana (Del Ska Al Reggae) en el qual ens expliquen l'aparició històrica dels skinheads (maleït el dia!).

Un bon fanzine, en el qual es poden trobar coses interessants (genial la contraportada amb elements de moda pop) i en el qual es pot "aprendre" a ser un "mod" com cal, Exorcisme CONTRA les "desviacions" (bffff!).

NOTÍCIES

Bastant bo el programa, que va ser emès per TVE, el 21 de desembre, recordant el vintè aniversari de l'edició del disc dels Beatles "Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band". La veritat és que

ràvem un programa típic/tòpic sobre els "fab four".

En canvi, el programa va fer un repàs bastant complet

de l'any 67. El programa durà aproximadament una hora i tres quarts, i encara que la majoria de coses les sabem, està clar que va ser molt positiu recordar-les.

MOLT BO: Rolling Stones, Otis Redding, Pink Floyd, Small Faces, Byrds, Grace Slick, Who, les imatges psicodèl·liques, els cartells caleidoscòpics, el sucre lisèrgic, els "provos", els happenings, fer l'amor....

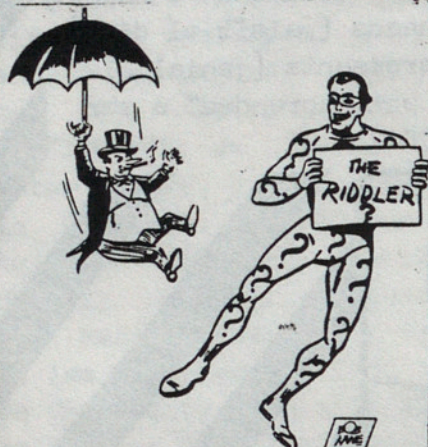
BASTANT DOLENT: el rerafons hippie, els gurus, Déu, la frase de Timothy Leary, la pasma i la guerra de Vietnam.

P.D.: Felicitats seargeant!!

treu. La papallona de la RODA!

El número de la revista "Ruta 66" de desembre, apareix amb uns canvis realment interessants en la presentació. A més, en aquest número coincideixen tot un seguit de reportatges i articles que fan que desembre sigui un dels millors mesos per fer una volta per la "route 66". Reportatge sobre Batman, amb una àmplia

guia de "dolents", accessoris, etc. Un article bastant complet sobre The Who, en el qual creiem que se'ls analitza de manera coherent. Entrevista extensa amb Cyril Jordan, membre originari dels Flamin' Groovies. A la secció de discos, pots trobar grups tan interessants com els suecs Wylde Mamoths, i Gravedigger V (energia per trencar miralls). Cal destacar també l'aparició d'un comentari sobre els Cangüeros, en el qual els deixen molt bé. Endavant amb el so de les antípodes!!.

Ruta 66, una bona revista especialitzada, malgrat un parell de "personatges" poc recomanables, però això sí, molt "AUTÈNTICS".

Nota: el número del gener està dedicat de manera quasi absoluta al Detroit rock, i són "genials" les crítiques als mods, que hi apareixen. Una de freda i una de calenta!. Quina autenticitat!!! (Buff!).

La secció del Garraf de l'organització BLACK POWER, acaba de declarar M. Jackson "traïdor a la raça negra" i no deixa de banda la possibilitat d'un atemptat com a represàlia. D'altra banda, aquesta mateixa organització ha declarat "negres adoptius" Eric Burdon i Stevie WindWood. Aquest guardó consisteix en un meravellós "badge" de seda blanca i el puny d'una mà dreta negra tan cat com a senyal de lluita.

PURPLE

HITS!

(les cançons del mes).

1.-Bring it, on home to me.
ANIMALS.	6.-I can't believe what you say.
IKESTINA
2.-Come on.
CHOCOLATE WATCH BAND.	7.-The end.
DOORS.
3.-Waltz for lumumba.
Spencer Davis GROUP.	8.-Incense and peppermints.
STRAWBERRY ALARM CLOCK.
4.-Sister ray.
VELVET UNDERGROUND.	9.-Terciopelo azul.
KAMENBERT.
5.-I took my baby home.
KINKS.	10.-What's your problem?
GRUESOMES.

CANLEY news

S

S'esperava amb expectació, l'anunciat concert dels Canley Crematorium, el qual s'havia anat ajornant per diferents motius i que finalment es va celebrar al TOC, el passat 20 de desembre. El personal tenia ganes de veure un bon espectacle, hi havia molta gent i s'esperava el millor d'ells. Malauradament no va ser així. El concert (?) va ser un accident, un espectacle dolent, de poc gust, ple d'interrupcions i d'incidents, que va finalitzar sobtadament a mitja actuació amb la fugida d'alguns membres del grup de l'escenari. El local (TOC), no és ni de bon tros l'adequat, ja que tothom coneix les mancances de l'acústica i les dificultats per obtenir-hi un bon so. Per altra banda l'ambient dins el grup era, ja abans de començar l'actuació, una mica carregat, hi havia una certa tensió per les ganes que tenia el grup que tot anés bé. Això, fins a cert punt era normal, i no justifica el desenllaç.....

El concert va començar força bé, les tres primeres cançons van sonar bastant bé i el públic ja havia començat a moure's, amb "Frases", "Money" i "Blanco y Negro". A partir de la 4rta. cançó, ("No hay tiempo que perder"), on el Damià va trencar la primera corda de la nit, va ser quan el concert es tornà "desconcert". El grup, poc a poc es va anar desinflant, fins a donar la sensació que passava una mica de l'actuació. Aquesta situació va ser possible "gràcies" a la molt desafortunada tarda/nit del Xavi (guitarra i veu), el qual apart de no lluir-se artísticament en la seva tasca individual va ser el protagonista de l'actuació -negatiu en aquest cas- degut a una actitud entre passota i despreciativa envers el públic, que va arribar a omplir el TOC a estones. Aquesta actitud va posar nerviosos als altres components de la banda, fent que alguns dels altres membres tampoc toqués al nivell que esperem d'ells. Les interrupcions eren constants, per tal d'afinar les guitarres; i això provocà que el concert es fes pesat i llarg. El "desmadre" final no podia trigar... I així va ser, ja que poc després al Xavi se li va trencar una corda, a mitja cançó dedicada al Ray Davis i en no tenir-ne recanvi (!) va abandonar l'escenari, davant de la sorpresa del públic i dels seus propis companys. La resta del grup van intentar acabar la cançó ("Volveré el sol"), però amb tan sols una guitarra, i sense joc de veus, era una tasca gairebé impossible. Damià, David, Lluís i Edu; van abandonar l'escenari amb evidents mostres de cabreig, per l'actitud del seu company, acabant així, el pitjor concert del grup en la seva trajectòria.

Ara s'obre un període de reflexió dins el grup per tal d'aclarir conceptes i tranquil·litzar una mica les coses, ja que ara per ara, no corren bons temps al grup. EL FUTUR ÉS INCERT!!

Urri.

NOTA:

el resultat d'aquest mes d'incertesa, ha estat la marxa del grup del teclista. El motiu ha estat el desacord per part seva amb una decisió unànime de la resta del grup, en la qual "curiosament" tots havien coincidit abans en sentit contrari. El nom del grup ha estat canviat pel de DR.NO, en un moment bastant inoportú. Esperem que el grup segueixi en la mateixa línia musical.

Els Prismàtics

Us presentem un grup de Barcelona, que era pràcticament desconegut fins ara. Darrerament han editat una excepcional maqueta de 4 temes, i han sortit en més d'un (i de dos!) fanzines. Els seus components són Joan (veu), Manu (guitarra), Josep Lluís (l'altra guitarra), Sergi (orgue), Jordi (baix) i Lluís (bateria). Tan sols en Manu i en Joan són membres des dels inicis de la banda. Amb aquesta formació no han actuat encara (prepara't perquè intentaré portar-los a la comarca!!) Al 87, van actuar a "Humedad Relativa" i a un parell de festes de barri, amb un repertori basat en els temes de la maqueta ("Animalons", "Pasando el rato rompiendo flores", "Un día soleado", "El último esclavo") i versions tan interessants com "Hey Joe", "Psycho", i "What goes on"-de la Velvet Underground-. Ara, necessiten continuïtat en les actuacions per anar madurant. Segons ens diu en Manel, darrerament assagen bastant i van preparant temes nous. Les seves influències són un joc de números(!): 66, 77, 88 i algunes coses del 55; pel que fa a les extra-musicals ens comenten que cada dissabte al matí s'empassen "Bewitched", tot conversant amb la Lucy, una noia que acostuma a surar a l'aire amb un grapat de diamants a les seves mans. Tornant a la maqueta, cal dir que són quatre talls de pastís psicodèlic guarnit amb alguns tocs pop i rhythm&blues. Els vaig sentir per primer cop al party "Soul Vs. Fuzz" celebrat al Societè, i des del primer moment un so compacte em va fer moure. Cal destacar sobretot, la lletra divertida i en català de "Animalons"-amb regust lisèrgic-, la surrealista de "Pasando el rato rompiendo flores"-la meua cançó favorita-, la tècnica del teclista, així com el so purament sixties de l'orgue; i la homogeneïtat que demostren la resta dels instruments. Altres dades curioses són: la idea que van tenir de posar un secant-sorpresa dins de cada maqueta(!) que no s'ha dut a terme per problemes econòmics, i el seu lema-salut "AMANITA MUSCARIA FOR EVER". De moment, res més sobre Els Prismàtics.

P.D.: Si alguna vegada escoltes una versió de "Batman theme" de trenta minuts, o una maqueta fa "viatjar" al teu aparell, has de saber que la banda més psicodèlica de Bitxolunya té alguna cosa a veure.....

Si vols la maqueta dels Prismàtics
envia 200 pts. a aquesta adreça:

-Manel Martínez
C/Travessera de les Corts
350, 6è 4rta.

08029 -Barcelona-

CON EXPORT,
LAS OTRAS NO IMPORTAN

La Zaragozana S.A.
Fundada en 1900

LA ZARAGOZANA, S. A.

*Andy Warhol's
Velvet Underground
featuring Nico*

